

[Carsten Raft.]

som i hvert fald jeg, og jeg tror også den højtærede minister, har betragtet som en fair og rimelig handling.

Der er talt meget om hjemmevernet, som ikke beskæres — og jeg tror, det er rigtigt, bl. a. grundet på en god indkøbspolitik, som f. eks. det ærede medlem hr. Frode Jakobsen har været med til, så at man er sikret nogenlunde. Efter de oplysninger, jeg har fået, skulle der have været indkøbt radiostationer til de fartøjer, 120 ialt, der i påkommende tilfælde skal char-tres. Mandskabet er uddannet gennem flere år. Det er nu indskrænket til 10 stationer, skønt dette apparat netop under manøvrerne ved Norge har gjort ganske overordentlig god fyldest og naturligvis er af særlig betydning i vore farvande. Såvidt jeg forstår, er det nedskåret, sådan at 400 mand nu står uddannet, men ikke har fået noget ud af deres gode vilje og indsats.

Det er også ganske klart, at kasernebyggeriet, og herunder vel ganske særligt udbedringen af de gamle kaserner i Haderslev og Fredericia og andre steder, kommer til at lide hårdt under nedskæringen, og det vil atter sige, at mandskabets daglige vilkår bliver meget, meget ringere, end man i virkeligheden kan forsvare.

Jeg ved ikke, hvordan det går med øvelsespladserne. Man har måske planer om at leje sådanne, men det bliver vel nok endnu dyrere. Denne sag har imidlertid ligget stille så længe, at der er afdelinger, som i dag har de samme øvelsespladser, som de havde før første verdenskrig, og så er en fornuftig uddannelse i virkeligheden umulig.

Jeg forstår på den højtærede minister, at man vil tage op af forrådene af ammunition og benzin til f. eks. de tunge kompagniers uddannelse. Men betyder det, at man får den samme mængde ammunition og den samme mængde benzin som tidligere? For selvom folkene kun er 16 måneder inde, skal de dog have den samme skydeuddannelse og den samme færdighed i at manøvrere de store, tunge vogne, som det er en kunst at manøvrere på tit opblødte veje under dårlige forhold.

Jeg tager disse ting frem, for jeg synes, det er værd at få at vide: I hvilken grad rammer nedskæringerne de elementære be-

standdele af den militære uddannelse, i hvilken grad føjer de sig til det forstemmende indtryk af, at vore soldater som en følge af den beslutning, der er truffet mellem de to partier, i fremtiden bliver dårligere uddannet og, når de eventuelt skal bruges — hvad vi vel alle ønsker de ikke skal — bliver dårligere stillet og får urimelige vilkår?

Den højtærede minister talte om den mistænkeliggørelse, der var i gang med hensyn til hans virksomhed. Jeg tror; jeg kan sige mig fri i så henseende. Gennem mange år har jeg i virkeligheden klimpret som troubadour hos den højtærede forsvarsminister til hans forherligelse, fordi jeg syntes, at her var der en markant skikkelse i dansk politik, en mand, der med stor dygtighed og stor fiid og uden hensyn til, om han derved blev mere eller mindre populær, ja, selv blandt sine vælgere, bare forfulgte den opgave, som var givet ham, en mand, som — uden at jeg skal stille det i relation til andre politikere — alligevel var en særlig skikkelse i dansk politik, og som også hos de folk, der ikke kunne lide ham — og det var mange — skabte respekt om sig. Men det billede er jo væk, når den højtærede forsvarsminister afbryder denne lange og trofaste gerning for det, han — så vist ikke af lyst som for vi andres vedkommende, men af pligtfølelse — mente var det rigtige, og indlader sig på aftaler, som, ja, jeg kan jo ikke lodde ministerens hjerte og nyrer, men aftaler, som ifølge alt, hvad der foreligger af udtalelser fra ministeren, af hans fremtræden og hans væsen, må formodes at være i modstrid med hans vilje og hans ønsker og hans samvittighedsfulde, *tidligere* samvittighedsfulde opfattelse af tingene.

Det siges temmelig tydeligt — den højtærede minister taler åbenhjertigt — at det er, ja altså ikke en politisk handel, men noget politisk begrundet; men iøvrigt har jo enhver i denne sal deltaget i politiske handler og har måttet gøre det. Man kan f. eks. overfor kriseforslag godt gå med til noget, man oprindeligt var imod, fordi man må erkende, at det virker i den rigtige retning, selvom man egentlig havde foretrukket noget andet. Man kan endda gå med til en kronenedskæring, hvis virkninger man har ment var forkert i en vis henseende, men